

ŠESTÁK

**Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinicích
číslo 70 vydáno pro vnitřní potřebu - 1.dubna 2006, nákladem 70 výtisků**

OS zimní přejezd Velké Fatry - 4.3.2006

Oddílová rada

Náhodným průzkumem jsme zjistili, že ač investujeme měsíčně několik set sponzorských korun do tisku oddílového časopisu ŠESTÁK (nyní už náklad 70 ks !!!), nedostává se časopis s důležitými informacemi ke všem rodičům. Proto jsme zavedli (ze stejných sponzorských peněz) službu, kdy po vyjítí ŠESTÁKA pošleme SMS s upozorněním, že časopis právě vyšel, některému z rodičů na jeho mobil. V tuto chvíli je v databázi pouze 15 rodičů (z 54 !!!). Kdo z rodičů chce informace na mobil dostávat, nechť pošle zprávu na 737 214 211. Protože každá odeslaná sms nás stojí 2 Kč + úsilí, mohou být všichni rodiče bez obav - nebudeme posílat hlouposti, ale pouze opravdu důležité informace!

Gejitka (Fantova sestra), která začala pracovat v kateřinické školce, občas vypomáhá Irči na schůzkách světlušek a vlčat. Moc děkujeme! Stejně díky patří za pomoc Radkovi a Fialce. Irča by rada světluškovskou štafetu předala :-)

ŠESTKA drží v registraci členů na vsetínském středisku 3 prvenství - má nepočetnější oddíl (56 členů ŠESTKA + 9 členů 6.OS), má nejmladší věkový průměr ze VŠECH oddílů střediska (13,09 roků - za námi je i 1.smečka vsetínských vlčat, která má průměr až 13,11), a nejmladší OS klub (24,78 let - za námi je 2.OS s průměrem 28,17 let a pak 36.OS s průměrem 53,29 let). Celkově je pro rok 2006 na vsetínském středisku registrováno 258 členů. Pokles členů střediska o cca 50 nastal odchodem 3.Ch k ATOM (věříme ale, že DOBRŘÍ HOLUBI SE VRACEJÍ).

Už je to téměř jisté, že letošní Krajské kolo Závodu světlušek a vlčat se uskuteční v Kateřinicích - Březinách. Počítá se asi s 200 závodníky. Bylo by hezké, kdyby se některé šestkařské družstvo

Narozeniny v dubnu

1.4.1998 - Raška

7.4.1996 - Kája

11.4.1984 - Kikina

20.4.1994 - Jerry

probojovalo až do „kraje“ - ušetřili bychom za cestu :-)

Fanta loni zpracoval projekt na zahraniční expedici na Slovensko (se skautama z Půchova) a nejčerstvější zprávy zní: „MŠMT v projektu ZAHRANIČÍ podpořilo Expedici (Puchov - 6.K) částkou 20.000 Kč na přijetí a 3.000 Kč na vyjezd.“ Blahopřejeme! Líná huba, hotové neštěstí ... :-). V rámci Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (MŠMT) byl také podpořen balík střediskových sportovních akcí „Sportujeme vážně nevázně“ - kde máme 3 akce z 9 (K2, Triatlon, Crosscountry). Konkrétní výše podpory na tyto akce (z celkových cca 40.000,-) bude dohodnuta na SRJ.

Dorazila k nám čerstvá zpráva - v celoroční soutěži časopisu Junák „Modrá otila“ se naše kateřinická posádka světlušek a vlčat (v kategorii „kluci mladší“) drží na 2.místě - hned za plzeňskou posádkou TOM SATURN. No a to znamená, že naše posádka POSTUPUJE DO CELOSTÁTNÍHO FINÁLE. Finále Modré otily se bude konat na Sečském moři (přehradě) ve dnech 19. –21.5.2006 (týden před Parawesterniádou). Naším světluškám a vlčatům blahopřejeme a strašně moc držíme palce!

V časopise SKAUTSKÝ SVĚT by měl vyjít velký článek o Dětském bezbariérovém centru Březiny. Na článku už pracuje šéfka DBCB Míša Pavlůsková.

Na ŠESTÁKU č.70 se podíleli:

Dazul (6.OS), kÓča (1.D), Džíra (2.OS), Piňon (2.OS), Čaj (2.OS), Bára, Delfínek, Kikina, Irča, Tutíno (6.OS), Radek (6.OS), Kecka, Zub, Fialka, Chytrý, Martin Ffrantišák, Pavůk, LACHIM spol.s r.o. Uzávěrka dalšího čísla ŠESTÁKU je v neděli 24.4.2006.

Tábor 2006

(Zub) Drazí táborníci, rodiče - i když by se možná zdálo, že tábor je ještě daleko, není tomu tak. Jen pro přestavu, první kroky pro táboření byly učiněny již na začátku tohoto roku.

Letošní tábor začíná **1.července 2006 a potrvá do neděle 23.července 2006**. Tak, jako každý rok, i letos bude tábor **začínat putákem, expedičkou až po stálý 16-tidenní tábor** - opět na našem oblíbeném „Ostrově“ ve VVP Libavá.

Informace k Putáku

(Chytrý) Jako každý rok aj letos sa bude konat **1.7.-7.7 2006** pro skauty a skautky (ti co sů v družině) puták (5-denní putování) + expedička (2 denní stavění tábora). Kolegové - rádcové a rádkyně - proberte puták se svými členy a co možná nejdřív se sejdeme a domluvíme se KAM a JAK (voda nebo pěšky). Zatím navrhuji varianty :

1. pěší putování po horách (slovenská Orava, Choče, Bílé Karpaty, ...)
2. puták po řece na raftu (náhoda s filmem Raftáci je čistě náhodná) - Vltava, Berounka, Lužnice, Otava, ...)
3. pěší putování s mezizastávkou u nějaké velké přehrady (Slezská Harta, ...)

Pro všechny - tak nebudte liní a pojedťte s námi!
Těší sa na vás - Chytrý (mobil 736 705 488)

Informace ke stálému táboru

Odjezd na stálý 16-tidenní tábor je v sobotu 8.července 2006. Tam už na nás budou čekat ti, kteří vyrazili na puták.

Stálé táboření je určeno pro všechny členy oddílu. Staré, mladé, světlušky, vlčata aj nováčky. Stálé táboření zajišťuje Zub a Radek. Návštěvní den tábora pro rodiče je v sobotu 15.července 2006.

Cena 16-tidenního táboření je 2.100 Kč.

Cena 23-tidenního táboření je 2.300 Kč.

Přihlášky na tábor a žádosti o příspěvek na tábor od zaměstnavatele jsou vloženy do tohoto čísla oddílového časopisu. Pozor (!) - jsou přiloženy obě varianty.

Kdo z rodičů bude potřebovat na tábor vystavit **faktru**, nechť se spojí s lrčou (737 249 210).

Uzávěrka přihlášek na tábor je v pátek 28.dubna 2006. Pozor, spolu s přihláškou je nutno donést NEVRATNOU zálohu 100,-Kč. Záloha bude odečtena z ceny tábora. Zbytek peněz za tábor se bude vybírat na konci května (upřesníme).

Trocha černobílých vstupů ...

(Dazul) Na kteréši střediskové akci pro činovníky zakončila moje a Fidovo vzpomínání na staré časy Kóča (1.D) velmi vtipnou poznámkou “děkujeme našim bratrům za černobílé vstupy”. Mám pocit, že se ten slogan “černobílé vstupy” ujal. Má v sobě - jako každý dobrý slogan - zkratku, dvojsmysl i vtip. A hlavně - napadl mne, když jsem hledal nadpis pro svoji dnešní rádobu uvahu.

Měl jsem trochu smůlu, že jsem vyrůstal v době, kdy Junák jako organizace nemohl v naší republice existovat. Na druhou stranu jsem měl vlastně i trochu štěstí, že jsem jej nemohl na vlastní kůži okusit a vysnil jsem si jej podle knížek a časopisů, které měli moji příbuzní a kamarádi uschovány ze svobodnějších časů. A tak jsem ve svých třinácti měl několikrát přečtené všechny, do té doby vydané, foglarovky, časopisy Junák a vše co skauting byt' jenom vzdáleně připomínalo.

Když přišel konec roku 1989, bylo pro mne naprosto přirozené, že s oddílem (Lvíčata - nyní 4.Ch), který jsem tehdy vedl, přejdeme do obnovujícího se Junáka. A tak jsem také ten opravdový skautský slib skládal až ve svých necelých 24 letech.

A také jsem až tehdy zjistil, že skauting vysněný z knih Jaroslava Foglara je i trochu jiný než ten, který jsem začal zažívat na vlastní kůži.

Ano - záměrně píšu “i trochu jiný” a ne “jiný” (či “stejný”). Skauting mnou vysněný byl odlišný od toho, který jsem prožil (a prožívám) na vlastní kůži.

I dnes mohu těžko posoudit, který z nich je lepší. Skutečně to nemohu posoudit, protože ty opravdu podstatné věci mne v mém reálném životě provází stejně jako v mém vysněném skautingu. Existují pro ně výstižné a vzletné názvy, ale já je mám proměněné v reálné zásady jako třeba: snaž se na sobě pracovat (tělesně i duševně) v každém věku, ale nezapomínej na ostatní - nejsi na tomto světě, aby jsi myslel jen na sebe a svojí rodinu. Neopouštěj své sny, ale nezapomeň na realitu kolem sebe. Říd' se svým srdcem a intuicí, ale poslouvej nápady, strategie, vize a názory ostatních - ke stejnému vrcholu vede zpravidla více cest. Slova jsou důležitá, ale nezapomínej na konkrétní činy - když přijde tvůj čas a nebudeš moci vést družinu či oddíl, pomoz jinde a jinak. Vše je v pohybu a vývoji - nebraň se vymoženostem dnešní doby, ale pamatuj, že všechny ty věci musí sloužit tobě a ne ty jim (jsem přesvědčen, že kdyby dneska A.B.Svojsík zakládal Junáka, používal by namísto promítačky a diapositivů DVD a internet). Neřkuje - nikdo na to není zvědavý - hledáš-li pomocnou ruku, najdeš ji určitě na konci svého ramene :-). Chceš-li se domluvit v cizině, zkus naslouchat a přiučit se tamnímu jazyku - chceš-li se domluvit s mlad'ochy, pochyť co nejvíce z jejich řeči.....

Nechci tady vypisovat všechny ony podstatné věci, které jsem si propojil ze svého vysněného foglarovského do reálného skautingu. To není účelem této rádobu úvahy. S odkazem na příhodu popsanou v úvodu mne na závěr napadá, že se třeba za pár let (až bude promítaný film multismyslový - s vůní, horkem a chladem) bude namísto “černobílého vstupu” říkat jenom “děkujeme za barevný vstup”.... :-)

Na této fotografii z roku 1990 je jeden z nynějších členů 6.OS. Kdo to je a kde se na fotografii nachází? Správnou odpověď pošli na sestka@skauti.cz - první správná odpověď bude odměněna knihou !!!

(Zub) Kterýsi pátek se hrálo ve vse-
tínském Lidáku divadelní představe-
ní Doma. Protože v něm hraje i můj
bratranec, a slyšel jsem na toto před-
stavení samou chválu, moc jsem ho
chtěl vidět. Bohužel mám odpolední.
Naštěstí situace se změnila a já jsem
lístek řešil v podstatě ze dne na den.
Hodil jsem se do gala a spolu s tatšků
a tetů vyrazil za kulturou. Jediné co
jsem o tom věděl bylo to, že je to
příběh z Prženských pasek z doby
povodní, kde autor pobýval.

To, co jsem zažíval při samotném
divadle se moc dobře nedá popsat.
Příběh okořeněný krásnou valaššti-
nou je přes opravdu úsměvné dia-
logy neskutečně smutnou realitou.
To krásné, co na tom je, je to, že ti
herci svou roli z mého pohledu vů-
bec nehrají, oni ji žijí. Nebudu se tajit
tím, že při některých pasážích jsem
musel zamáčknot slzu a to ve vší
vážnosti.

Prostě, je to skvělé divadlo a všichni,
kdož budete mít možnost to kdekoliv
po republice vidět, udělejte si čas a
jděte se na to podívat, protože to fakt
stojí za to.

*...trnky pořezané, branka otevři-
tá, pluh v trávě zaprstený, dřevo u
kamení, hruška zlomená, rosa na
listoch, v rosách světél, ticho tu je,
vánek po ledu strachem popraska-
ném... doma*

DOMA JE...

*...když tatka chodí pracovat do práce a domů z práce.
...když mě brácha straší a mamka vaří.*

(7 let)

*...koule, není to čtverec, nemá hrany a ani vrcholy,
proto tu žádná nebezpečí nečekají.*

(11 let)

...tam kde hoří oheň i za povodně.

(17 let)

*...živá rakev umírajícího mládí, jen jednou zapá-
lená svíce nikdy nevyhasínající.*

(18 let)

*...vůně smíchu po obědě, pevnost ve změti zákeř-
né nejistoty.*

(19 let)

...úder srdce.

(25 let)

(Martin Františák)

Karavana v poušti

(Bára) Jeden mocný panovník přecházel poušť s velkou karavanou, která nesla jeho pohádkový poklad.

V půli cesty jeden z velbloudů nesoucích zlato a drahé kamení vysílením upadl a už nevstal. Truhlice, kterou nesl na zádech spadla na zem a vysypala se do písku.

Král se nechtěl zastavovat, neměl ani jinou truhlici a všichni ostatní velbloudi byli tak naloženi, že už by stejně víc neunesli. Napůl mrzutě a napůl velkomyslně řekl dvořanům a vojákům, ať si z vysypaných drahokamů a perel vezmou, co unesou.

Ti se hned chtivě vrhli do písku na kořist. Král však pokračoval dál.

Náhle si všiml, že přece jen za ním někdo pořád jde. Otočil se a uviděl jednoho ze svých dvořanů, který za ním běžel, celý zpocený a udýchaný.

„Tys tam nezůstal a nic sis nevzal?“ zeptal se ho král. Mladík důstojně a hrdě odpověděl: „Já jdu za svým králem.“

In vino veritas, in aqua sanitas - Ve víně (je) pravda, ve vodě (je) zdraví.

Džíra – Vsetín (03:23 PM): **Dazul mne včera oslovil s netypickou prosbou. Vydává v Kačicách v jejich časáku medailonky všech oddílů, včetně těch tzv. odskautských, a chce tam napsat něco o Blackbirds - prý aby mladí věděli, že oldskauti nejsou jenom Luňáci a Tondové...**

Piňon - Santiago de Chile (03:24 PM): Tak mu něco napíšeme, ne?

Džíra (03:24 PM): **Tak jsem si říkal, že bychom o tom mohli promluvit přes ICQ a to použít jako základ pro ten medailonek...**

Piňon (03:24 PM): Krátce můžeme

Džíra (03:24 PM): **Totéž bychom mohli i s Rád'ou, Čajem a Kubou**

Piňon (03:25 PM): Jo, v jeden moment?

Džíra (03:25 PM): **To se asi nesejdeme, ale bylo by to asi úplně nejlepší**

Piňon (03:26 PM): Jak to spěchá - ten medailonek?

Džíra (03:27 PM): **Je na to asi tak 14 dní, myslím. Můžeme možná zkusit teď chvíli mluvit na dané téma spolu - a ja to pak zkopíruju a hodím třeba do wordu...** Džíra (03:28 PM) : **Mohl by to být základ, který**

bychom pak třeba poslali ostatním, ať to nějak doplní...

Piňon (03:29 PM): OK. Blackbirds jsou především parta, která vyrostla ve skautském oddílu a tak nějak si ti lidé drží životní zásadu: nebýt sviňa. Spojují je společné zážitky, které prožili v tom správném a jedinečném věku. A v našem případě nás dala dohromady i Kosárna...

Džíra (03:31 PM): **Kosárna je rozhodně důležitá hlavně v tom, že nás stále drží pohromadě. Nebýt jí, možná by těch našich setkání bylo podstatně méně.**

Piňon (03:32 PM): Asi by se tam mělo vypíchnout specifikum Blackbirds: většinou jsme pod Jardovým vlivem byli lehce separé od všeho roverského dění, což na jednu stranu bylo jistě dobré, v lecčems asi ne, ale to teď neumím posoudit.

Džíra (03:32 PM): **S životní zásadou nebýt sviňa rozhodně souhlasím!** Džíra (03:35 PM): **Je to možná podobné, jako to mají teď ti borci v Kačicách, i když u nich je ta separace dána tím, že jsou mimo Vsetín.**

Džíra (03:35 PM): **Ale do toho, jak to teď je, moc nevidím.** Džíra (03:37 PM): **Z toho, že jsme se drželi delší dobu docela mimo**

středisko, plyne jedna velká výhoda - byli jsme poměrně záhy schopni uspořádat si vlastní akce a nečekali jsme, že nám je někdo připraví - vzpomeňme Bago 92, Speleon 93...

Piňon (03:38 PM): Ad) Zásada nebýt sviňa: to je největší klad skautské výchovy, je to de facto kost, dřev, to maso kolem toho - jako že se nemluví sprostě a nepije pivo atp. - to časem třeba odpadne, ale vždy lepší rovný člověk, který pije dobrou plzeň, než sviňa, co mluví jak Mirek Dušín...

Džíra (03:40 PM): **Příklady z našeho blízkého okolí a nedávné doby tomuto tvému tvrzení dávají za pravdu...**

Piňon (03:40 PM): Expedice jsou jednou z těch věcí, na kterých Blackbirds vyrostli. Jsou to ony společné zážitky, které nás „udělaly“.

Džíra (03:41 PM): **I když ani ta skautská výchova nemusí vlastně vše zachránit, ale to odbíhám někam, kam jsem se vůbec nechtěl dostat...** Džíra (03:42 PM): **Asi i mezi skauty jsou lidi, kteří se dají přirovnávat k těm tolik chutným zvířatům...**

Piňon (03:42 PM): Jo, jistě. Piňon(03:44 PM): Co přesně by ten Dazul chtěl v tom medailonu mít?

Džíra (03:47 PM): **Expedice - to byl samozřejmě začátek, ten - společně se**

zážitky z oddílu a především ze společné činnosti pro oddíl - nastartoval tuto skupinu, která se brzy stala naprosto volnou a přirozenou. To znamená, že fungujeme vlastně jen občas, když si někdo vzpomene a dá ostatním impuls. Hlavní záchytný bod je Kosárna (na tomto místě bych asi uvedl, jak to s ní bylo, kdy se začala stavět atd.)

Čaj - Praha:(03:45 PM): Myslím, že to bylo 1. února 1997, kdy jsme začali s bořením staré táborové kuchyně a následně se stahováním dřeva z hory. Prvotní impuls dali pravděpodobně majitelé pozemku Střelečtí, kteří nám nabídli také materiál k vybudování chalupy. Už dříve nám říkali, proč si tam nevybudujeme něco pořádného, a ne jen plačkovou konstrukci kuchyně, kterou jsme využili jen jednou ročně na tábor. Lze to přičítat dobré vůli, přátelství, ale také možná i jisté předvídavosti - aby si nás tam udrželi kvůli výpomoci se senem nebo s palivovým dřívím. Rozhodně ale souhlasím s tím, že nás Kosárna dala dohromady - či spíše udržela pohromadě dodnes.

Džíra (03:47 PM): **Vitaj Čaju! Ještě k tomu medailonu - já nevím, dal nám asi naprostou volnost, jak to napsat.** Džíra (03:48 PM): **Možná by se dalo zmínit, co kdo dělá a co dělal... vyjmenovat lidi a připsat**

*Kosárna - březen 2005
Titulní foto: Blackbirds a přátelé 2003*

něco o nich, co já vím...

Piňon (03:49 PM): Určitě. Řekl bych, že Kosárna přišla v tom pravém čase - 1997 - kdy hrozilo, že se rozprchneme po světě bez záchytného bodu, kterým se Kosárna stala. Piňon (03:49 PM): Vezmi si, že i lidé jako Kuláč a další se vracejí - právě díky Kosárni!

Džira (03:52 PM): **Dá se říct, že na rozdíl od chlapeckých oddílů na Vsetíně se náš počet spíše zvětšuje. Když připočtu třeba toho Kuláče - nebo poslední dobou s námi na Kosárnu, ale i jinde jezdí třeba Hop, který s námi dříve neměl vůbec nic společného... Za poslední rok, rok a půl ale hodně pomohl. Vždy, když bylo potřeba!**

Čaj (03:53 PM): Ovšem, zvelebování chalupy je nepřetržitý a nekonečný proces. I díky němu to táhne nové lidi. Skvělý nápad byly Chalupářské tábory, které pořádáme od roku 2002. Hlavní „pracovní“ základnu tvoří aktivní členové Blackbirds. Každý se snaží urvat dovolenou, abychom mohli být pohromadě,

ale také něco zlepšit na Kosárni. Ovšem neuzavíráme se našim kamarádům, to už bylo řečeno, ať už jsou to bývalí členové Dvojky, nebo další.

Džira (03:53 PM): **Dá se říct, že máme přesně danou „členskou základnu“ ? Jádrem je jisté, ale kolem něj se pohybuje čím dál tím větší počet lidí, z nichž někteří jsou možná aktivnější než ti tradiční.** Džira (03:54 PM): **Ale to jen tak nahlas přemýšlím.**

Piňon (03:54 PM): To je dobrý postřeh. Myslím, že se budou hlásit i ti, kteří kdysi odešli - třeba jen jednou za rok za dva, z jakési nostalgie, řekněme.

Čaj (03:55 PM): Musím

končit, mějte se!

Piňon (03:55 PM): OK. Zdar!

Džira (03:55 PM): **V to doufám a jsem přesvědčen, že tomu tak bude.**

Piňon (03:56 PM): Ještě jeden postřeh: socioložka Jiřina Šiklová někde říkala, že význam takových společenství vrstevníků je velmi důležitý pro stáří. Když máš dost slušných

kamarádů a přátel ve své vrstevnické skupině, je to skvělá investice právě pro stáří - i coby dědek máš s kým chodit klábosit na pivo, má ti kdo přijít na funus...

Džíra (03:56 PM): **Čaju, zdar!**

Piňon (03:57 PM): Ale to odbočuju, také přemýšlím nahlas.

Džíra (03:59 PM): **Ale to je dobré, myslím, že něco takového tam Dazul chce mít, chce, aby něco takového zaznělo. Ano, to je dobrá myšlenka!**

Džíra (04:01 PM): **Aby to mělo i nějakou informační hodnotu, měli bychom tu vypsát i nějaká konkrétní fakta - jako třeba to, že tábořiště a Kosárna, které spravujeme, sloužily již několikrát jako základna pro jiné oddíly, že jsme několikrát pomáhali zajistit dobrý chod různých táborů... Také by se dala vzpomenout Edice Kosice a další akce, které se dějí na Kosárni: třeba tvůj Středoevropský překladatelský tábor a můj Plenér... Asi to s tím vším také souvisí.**

Piňon (04:03 PM): Určitě. Toto všechno dílem Blackbirds a lidí s nimi spojených.

Džíra (04:06 PM): **Pořád přemýšlím, jak postihnout princip, na základě kterého fungujeme? Něco ve smyslu - Blackbirds jsou volné společenství lidí, kteří mají své aktivity, které jsou většinou otevřené pro ostatní členy sdružení, ale i pro další lidi... Je to jakýsi příležitostný motor, který uvádí do pohybu různé dění.**

Piňon (04:08 PM): Ano, dá se to tak říct. Rovněž to je - pateticky řečeno - klidný a příjemný ostrov, na který se kdokoli může kdykoli uchýlit během plavby rozbouřeným mořem žití...

Džíra (04:09 PM): **Ha! V patosu jsi mne o dost předběhl! Ale je to výstižné....**

Piňon (04:09 PM): Dá se to ještě vybrousit.

Džíra (04:10 PM): **Ten „motor“ - já jsem totiž bývalý strojař, že.... a ty literát (poeta?).**

Džíra (04:12 PM): **Myslíš, že na základě toho, co jsme zatím popsali, je možné udělat si představu?**

Piňon (04:14 PM): Asi jo. Význam Blackbirds definujeme takto poprvé!

Džíra (04:16 PM): **Právě proto mi Dazulův nápad přišel zajímavý. Džíra (04:18 PM): Myslím si, že jsme tu naznačili nějaké záchytné body, které se mohou dále rozvíjet.**
Piňon (04:18 PM): Jasně, budu ještě přemýšlet.

Džíra (04:24 PM): **Jak jsem to hodil do Wordu, je toho docela dost. Něco je sice vata, ale možná bych to tam dal téměř nezměněné, ať je to autentické.....**

Piňon (04:27 PM): To víš, že tam musí být vata, je to prakticky syrový, neučesaný rozhovor, ale autenticita bývá nejsilnější. Navíc ty odbočky jsou zajímavými asociacemi.

Džíra (04:28 PM): **Tož zatím.**

Piňon (04:29 PM) : OK. Mívaj sa! Hasta luego!

Tábor na Podkarpatské Rusi v roce 1996 - 2.OS Blackbirds ještě jako 2.Chlapecký oddíl

Quidquid latine dictum sit, altum videtur - Cokoli je řečeno latinsky, vypadá vznešeně.

Již několik let nahrazuje tato stálá rubrika kroniku ŠESTKY. Zde je zachycena téměř každá akce, která se v oddíle předchozí měsíc udála - očima těch, kteří měli potřebu se o své zážitky s vámi podělit.

(Dazul) Už několik let po sobě, bez výjimky, každým rokem vyrážím na zimní přejezd Velké Fatry. Psal jsem o něm v minulém ročníku ŠESTÁKA, protože se jednalo o zvláštní akci tím, že jsem ji absolvoval samotný. Letos je zvláštní tím, že jsme ji s Raďochem prohlásili za akci 6.OS a vyrazili jsme na ni ve dvojici.

Upřímně řečeno - kdybychom nebyli dva, tak přesně v 9:55 akci vzdávám a v rámci pudu sebezáchovy se vracím zpět. Ale protože jsem jel se svým velkým vůdcem 6.OS, a navíc už jsme měli za sebou několik stovek metrů stoupání, neotočil jsem to. A to navzdory tomu, že počasí bylo vskutku mizerné, Troufám si říct, že horší jsem ve svém životě zažil tak 1-2x. Vítr nás téměř srážel k zemi a velmi nepříjemně nám zabodával ostré mrazivé špičky do tváří. Navíc byla taková mlha, že bylo sotva vidět od tyčky k tyčce. Párkrát se stalo, že jsme nemohli narazit na další tyč a tak se Radek postavil v předpokládaném

směru na dohled k poslední tyči a já opatrně mizel v mlze, abych našel další tyčku. Naštěstí jsme byli vždy úspěšní. Obrovskou výhodou, kterou jsem docenil až nyní bylo to, že jsem v posledním cca půlroce tuhle trasu absolvoval potřetí - v srpnu jsem jí šel tři dny pěšky s Irčou, Zdendášem a Pájou, v říjnu jsme jí přejížděli na horských kolech a nyní na běžkách. A tak jsem věděl, že si musíme dát v mlze velký pozor na Křižné, Ostriedku i Ploské, abychom správně odbočili a nesešli z hřebene Velké Fatry.

Asi tři hodinky jsme se doslova probíjeli tím nečasem a neutrpěli jsme žádné psychické ani zdravotní újmy, byť tváře namrzaly. Pouze méně zkušená část naší výpravy utrpěla drobné materiální ztráty - pokrývku hlavy mu vítr odnesl někam k Maďarsku ...

Pod Ploskou jsme narazili u Chyžek na prasatrou opuštěnou salaš, kde jsme konečně v klidu a v závětří pořádně pojedli. To už jsme

si osvojili jízdu na „kozích“ běžkách - na levé lyži jsme měli přidělaný tulení pás ze skialpistických lyží a na druhé nic. Po desíti hodinách jízdy jsme si připadali jako „Žofre de Peirak“.

Radek mne po celou dobu překvapoval. Bečál jenom 3x: když mu ve vichřici uletěl šátek z hlavy, když mu byla ve vichřici zima a když měl pocit, že jsem se mu ve vichřici schválně ztratil. Ale vítr naštěstí dost hlučel, tak ho nebylo moc daleko slyšet. Navíc na něj zabral argument, že jako nejvyšší pohlavár 6.OS klubu je vzorem i pro mne a že jestli chce, abych se rozbřečel taky ...

Radek mne několikrát překvapil i tím, že tento zimní přechod snášel po fyzické stránce docela dobře - většinu cesty si nesl svůj bágel sám a do kopce jsem jej nemusel skoro vůbec tlačit (většinou zabralo to, když jsem mu řekl, že jej budu fotografovat ...). Takové množství fotek, co jsem nafotil tenhle víkend, už jsem dlouho nenafoťil. A skoro na všech je Radek ...

Trochu jsme podcenili vodu. Zásoby minerálky, které jsme si nesli, jsme buďto vypili a nebo nám během dvou hodin pochodu zmrzly na kost. Večer jsme se sice snažili roztopit sníh, ale únava byla silnější než my. Ano - i já jsem byl velmi příjemně unaven, když jsem na půli cesty mezi Skalnou Alpou a Smrekovicou zalézal do spacáku. Radek si chtěl sice pořád povídat, ale ignoroval jsem jej a tak nevím, kdo z nás usnul dřív ...

Závěrem bych chtěl podotknout, že tahle akce byla ze všech mých přechodů a přejezdů Velké Fatry zatím nejdrsnější. Kdybych vyrazil sám, otočil bych to nazpět patrně hned na Křižné. Ale protože jsem měl s sebou Radka, věděl jsem, že to není risk a že spolu to bezproblémově zvládnem.

(Radek) Začalo to celkem nenápadně. Na přejezdu K-2 se mě Dazul nenápadně zeptal, jestli nemám zájem si něco podobného jako je K-2, zopakovat někdy začátkem března a že by to teda nebylo tak náročné, ani tak dlouhé, prostě pohoda klídek. Zeptal se mě, jestli s ním nepojedu přejezd Velké Fatry na běžkách.

Nějak jsem to vypustil z hlavy zapomněl na to jak na smrt. Bylo mi to ale připomenuto cestou na přechod Malé Fatry, tedy týden předem. Celkem překvápko. Absolvovat dvě takové akce během týdne. Že by se mi teda moc chtělo, to se říct nedá.

Tak datum byl stanoven, čas a kdo co vezme mi Dazul sdělil během týdne.

Sobota se blížila mílovými kroky a do toho ještě tělesná průprava v podobě celostředečního lyžování ve Velké Rači a v pátek zahájení etapové hry na tábor.

Vyrazili jsme celkem brzo. Byly čtyři hodiny ráno a naše vozidlo uhánělo směr Makov a Rožumberok. Cestou řídíme na střídačku. V 7.05 nastupujeme na bus do Starých Hor. Je to poprvé, co jedu na Velkou Fatru. Juchuchu. Vystoupili jsme blízko vesničky Turecká, kde vyjíždíme lanovkou na hřeben. Zatím to bylo v pohodě. Zataženo, sem tam nějaká mlha,

ale pohoda. Ta ale skončila po příjezdu na konec lanovky. Ta tam byla pohoda, klídek a vyhlídka příjemné vyjížďky po hřebeni Velké Fatry.

Po dotazu člena horské služby, kde že to v takovém počasí jdeme, hledáme v husté mlžině směr naší cesty. Najít tyče. To byl základ. Tady mě poprvé napadlo, co tu dělám. Opření o silný boční větrík nabíráme výšku a postupně zdoláváme od tyče k tyči Křižnou, Ostredok, na kterém jsem dostal nečekaný lepec od větrného poryvu, až mi můj vánoční dárek v podobě šátku značky Kama, zamával na pozdrav a odletěl Bůh ví kam, dále pak Plosku a Rakytov.

Cestou nás provázel všudybýlek větr a mlha. No a do toho všeho Dazulový nářky, že už nemůže a tak vůbec. Ale jedno se musí Dazulovi nechat. Přišel na jednu geniální věc. Nebo spíš nápad. Každý si nalepil na jednu běžku jeden tulení pás a ten ho držel při stoupání a brzdil při sjezdech. Fakt dost dobrá věc.

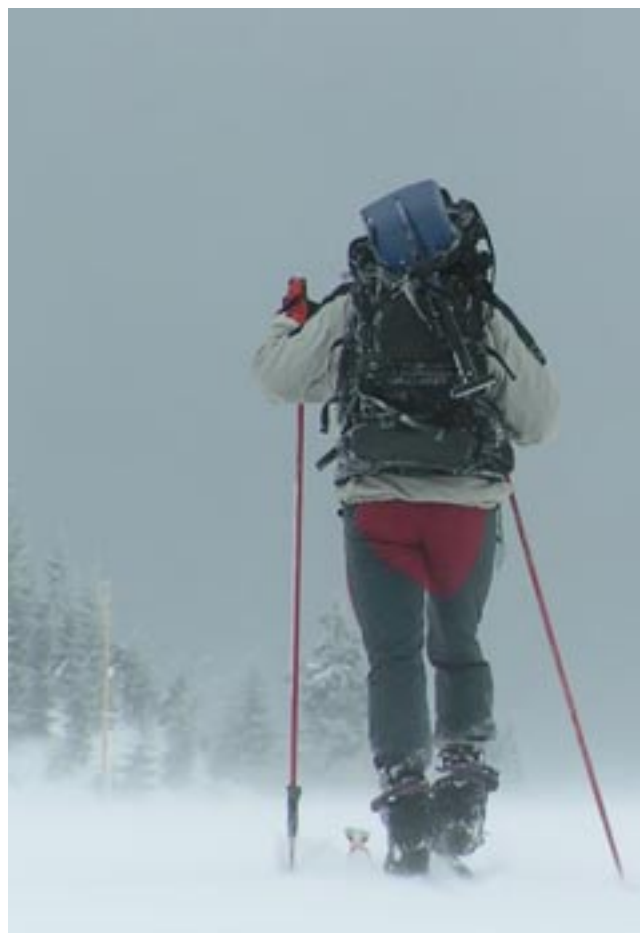
Po nespočtu sjezdů, objezdů, zkratk a pádů jsme si našli místo v jednom sedle, název neznám, na spaní. Žádné dlouhé vybavování.

Postavit stan, něco málo do žaludku, zabalit do spacáků a spát.

Sotva se mi zavřely oči, už bylo ráno. Všechno zmrzlé a ledové. Za chyby se platí. Nedal jsem si totiž lyžáky do spacáku a ty byly jak šutr.

A tak honem všechno zabalit nahodit na záda

a rozhýbat. Postupem času nám povolovaly a zahřívaly se ruce i nohy.

Hodiny ubíhaly a my ukrajovali kilometr za kilometrem. Po cestě se k nám přidali stejní šílenci, mezi kterými byly též dvě zastánkyně něžného pohlaví, i když s přihlédnutím k podmínkám, v kterých jely, asi tak něžné nebyly. Ale kdo ví.

Bylo asi kolem poledne a nás už čekal jenom sjezdík okolo hory Malino Brdo dolů do Rožumberoku. Dazul se celou cestu modlil, aby byl náš kočár v pořádku, póněvač si v nabíječce zapomněl mobil. Ale naštěstí se nic nestalo a po půl hodinové túře městem se dorazilo k autu.

Cestou domů jsem ještě Dazula přemluvil, že když máme tu možnost, ať se stavíme v Mekáči. A to byl krásný závěr našeho pohodového přejezdu Velké Fatry.

(Kikina) V pátek, těsně před odjezdem na Výseč, mi přišla SMS. Psala Budulínek, zvaná též Budulix: Ahoj Kikinoš, bohužel nemůžu jet, neboť svádím boje se zákeřnými bacily a zatím zcela a jistě prohrávám. Moc jsem se těšila, ale fakt to nejde...Budulix. A tak mi odpadl poslední spoluvýsečák. Vyrasila jsem teda sama, když nepočítám Dazula, který na mě tentokrát nezapomněl a u Zubů mě vyzvedával dokonce dvakrát. Na Vsetíně jsme přibrali ještě dvě Jedničkářky (nebo Dvojkařky?), se kterými jsem šla na nákup. No, musím říct, že to bylo jenom o něco málo lepší, než nakupovat s Dazulem...

Když jsem otevřela dveře do chalupy (ozdravovny), zmocnila se mě málem panika. Přestože jsem docela poctivý a poslušný člověk, nějakým nedopatřením mě asi šoupli do pastáku. No fuj, ty chodby, na konci obrovské okno, milión dveří a dvojpatrové postele- málem mě to porazilo. A tady mám strávit tři dny! Bože, co budu dělat, když budu chtít jít v noci na záchod a tady je to strašidelnější než latrína na Bařince!? Když jsme si ale pak sedli kolem stolů, plných jídla, už se mi to tak hrozné nezdálo. Nakonec jsem v té příšerné budově

vydržela bdít až do dvou (dneska už jsme toho moc neprobírali, jenom nějaké organizační věci)...

Ráno jsme se zase sesedli kolem stolu s jídlem :)) a začalo velké besedování. Musím říct, že se mě tato část nějak výrazně nedotkla, ožila jsem až když se začaly vyměňovat nějaké zkušenosti z táborů- náměty na etapovky, celoroční hry a tak. Jinak se pracovalo na strategii střediska. Kdo nerozumí slovu strategie, tomu neporadím, protože mi to taky není doteď jasné. Ale v zásadě šlo o to, vymyslet několik hlavních oblastí, kterým by se středisko mělo věnovat. Taky jsme bádali nad tím, jak nejlíp prezentovat naše středisko na veřejnosti. Mě osobně se nejvíc líbil nápad udělat trenky s nápisem Skauti Vsetín. A všichni by v nich povinně chodili...

Odpoledne pak byla beseda s návštěvou - Václavem Břicháčkem a Jankou Pfeiferovou, což jsou lidé, které bysme měli neustále opěvovat, protože oni dva jsou předposlední ostrůvky skutečného, dobou nepokrouceného skautingu. Nemůžu tady vypisovat, co všechno jsme probírali, ale dotkli jsme se hodně věcí, které mě zajímaly. Václav mluvil o základním poslání skautingu v moderním světě a já jsem

čím dál víc získávala dojem, že se v dnešní době ten pravý duch skautingu tak nějak nenápadně vytrácí...Václav se pak s náma rozloučil poděkováním, které se mi moc líbilo. Děkoval nám za to, že dokážeme v dětských očích zažehnout jiskru nadšení a radosti. A to není málo... Večer jsme si pak pouštěli různé střediskové filmy, klip RS a Vlčácké smečky a taky několik prezentací.

V neděli jsme pak už jenom dořešili některé střediskové akce (krajské kolo Závodu Světlušek a Vlčat), uklidili jsme chalupu a jeli dom.

(kOč - 1.D) Výseč 2006. No to snad ne. Představte si, že toto slovo ve slovníku není, prý: „Hledané slovo bohužel nebylo nalezeno“. Naštěstí po uplynulém víkendu mám ty nejčerstvější informace, kam se hrabe Google slovník. Jde o víkend, debaty, srandu, osobnosti, klavír, kuřecí špízy, dvoupatrové postele, slunění, přemýšlení, vymýšlení, kreativitu, brainstorming,

přemlouvání, malování, posezení... To vše se známýma lidičkama, v kruhu rodinném.

Oficiálně se jedná o výchovné setkání činovníků, teda nikdo mě tento víkend nechoval, ale i tak to stálo zato. Jde zejména o výměnu názorů a postřehů z uplynulého skautského roku v oddíle i na středisku. Co se nám povedlo-nepovedlo, z čeho máme radost, z čeho jsme smutní, o čem sníme, co už nechceme. Není cílem se na všem shodnout či všechno vědět. Jde o to hlavně naslouchat a přispět tím svým. Občas je třeba víkend okořenit nějakou výměnou názorů, či výbuchem smíchu.

Letošní změnou byla návštěva Václava Břicháčka s Jankou Pfaiferovou a jejich pohled na skauting i dnešní děti. Ne na všechno se dostane ve vyhrazeném čase, ale víkend má 2 dlouhé noci a ty výsečové, nevím díky čemu, jsou prostě nenahraditelné. Vždy se najde někdo či něco, o čem lze dlouze diskutovat, pod rouškou tmy i s postupně přibývajícím

raním světlem. Ať napíšu co napíšu, stejně mi asi neuvěříš, ale za cca 48výšečových hodin jsem se dozvěděla o výhodné koupi ojetého vozu i levných kopulových stanů, o skautských machr šňůrách, že 10 skautský ples bude ten nejlepší, kdo kam pojedete na tábor, koho co v oddíle pálí, kdo má kolik Romu v oddíle, koho kdo chce ve vedení střediska či PR, naučila se oblíbenou světluškovskou hru...

Takže neváhej a těš se na Výseč 2007. Je to akce pro všechny nejen ve vedení oddílu a střediska, ale také pro všechny aktivní lidičky, kteří se kolem skautingu točí a točit dál chtějí...

Jak se cítím po Výseči

(Kikina) Vyrazila jsem nakonec sama, bez očekávání, zato s pocitem, že jsem se zmýlila v některých lidech. Domů jsem pak odjížděla s pocitem, že jsem se zmýlila v sobě... Najednou se mi otevřely oči, a bylo to bolestné. Zjistila jsem, že nejenže si žiju ve vlastním uzavřeném mikrosvětě, kde se všechno točí kolem mnou vymyšlených ideálů, ale že mi tak uniká to, co je pro přežití v dnešním světě nejpodstatnější - cílevědomost, ambice, schopnost využít nabízené možnosti, schopnost využít každou volnou chvíli k vlastnímu prospěchu a ne ke snění...

Skauting. Došlo mi, že jde novou, moderní cestou, že je nutné přizpůsobit se dnešní společnosti, prezentovat, modernizovat, realizovat, koordinovat, využívat možnosti, vymýšlet strategie a udělovat funkce... Nepochopila jsem. Skauting si prostě nedokáže spojit s dnešním světem elektroniky, nejmodernější techniky a reklamy na všechno. Asi jsem prošvihla svůj čas, který byl tak před sto lety. Prostě jsem nepochopila...

(Kecka) Dnešní oddílovka se konala v městečku kde je hazardní hra na denním pořádku. Vyzkoušeli jsme si hazardní hry a soutěžili o nejlepšího hazardního hráče, nejlepšího sudokáře, osmisměrkáře a bludišťáka. Nejprve jsme se zahřáli venku na sněhu sběrem žetonu a postavením největší kopy peněz. Jo hold jedno družstvo vsadilo na správnou kartu a vyhrálo, ale druhé riskovalo vše, a prohrálo.

Před vstupem do naší klubovny dostal každý hráč hrací kartu kde si zapisoval svoji poctivě nahrabanou sumu. A jak to v dnešním světě chodí nikdo už nemá peníze doma, ale v bance. Naše další hra byla o nejtučnější (nejdelší konto). Každý dostal A3 papír (svoje konto), které se snažil natrhat na nejdelší kousky. Nejtučnější konto

dosahovalo napříč klubovnou + nějaké ty drobnáky. Určitě víte že během hraní nám vyhládlo a tak jsme soutěžili o nejrychlejšího nasávače a pojídače žetonů. Vyhrálo družstvo mladších o jeden žeton (barevnou lentilku).

Po vydatné svačině nás pár hráčů opustilo a už jelo domů, ale my jsme pokračovali dál. Naše další soutěž byla v hledání slov v osmisměrkách, která jak bylo vidět mladší obecnstvo bavila. Na konec jsem si nechala největší lahůdku, Sudoku. Někteří psali číslice hlava nehlava, ale stejně jim to smysl nedávalo. Nejlepší sudokář byl Lukáš. Jako poslední hru jsme nechali bludišťáky, kteří rozhodli o prvním a druhém místě, které bylo nerozhodně. Prvním třem místům diplomek, šerpa a den v Las Vegas je u konce.

Rádcovák 17.-19.3.2006

(Delfínek) V pátek 17.3. čekám na zastávce na autobus, potom nasednu a v tom autobuse nikdo nebyl tak jsem si říkala jestli nikdo nejede nebo co??

A tak dojíždím na Vsetín a tam už u mašinky vidím stát naše lidičky jako je Martin, Cipísek a Pája. Potom přijde Máta a to je tak všechno, a samozřejmě tam přijdou ostatní ze Vsetína. Pak nám Gurt ještě rychle řekla nějaké věci a hurá do vláčku, který je strašně přeplněný ale nám to nevadí.

Dojeli jsme do Lidečka a stoupli jsme si do takového krožku kde nám Gurt rozdala takové lístečky na kterém jsme měli napsané jméno jednoho člověka kterého jsme museli celou dobu pozorovat a pak o něm napsat jak na nás na první dojem zapůsobil. Potom byl jakýsi program který si nepamatuju!!

V Sobotu ráno jsme měli takovou rozcvičku že jsme museli vyletět na kopec kde nás čekala Mája a ta nás poslala zase pod kopec aby jsme zjistili Vyžihovo poznávací značku, pak jsme zase museli vyletět nahoru ji to říct jenomže myzytím co my jsme byli dole tak ona nám zdrhla a my jsme ju museli jít ještě hledat pak jak jsme ju našli tak nám řekla že musíme najít

takové papírky aby jsme dostali snídani. Potom zas nevím co bylo asi nějaké MINIŠKOLY a potom oběd a polední klid a potom zas nějaký program.

Potom večer někteří odešli spát na půdu aby ty ostatní co chtěli spát nerušili jak jsme hráli ašku... Usnuli jsme asi až nějak kolem 5 hodiny a ráno se nám nechtělo vůbec vstávat..

Potom jsme se nějak vyhrabali a po budíčku byla snídani a potom asi MINIŠKOLY!!!! To si nějak nepamatuju!!:) po miniškolách nevím co bylo a potom byl oběd, polední klid ve kterém jsme se museli zbalit, protože jsme v 1 hodinu valili domů!! Byli jsme na nádraží tam jsme udělali pár foteček.. a potom jak jel jakýsi vlak tak jsme zkoumali jestli by nás to zabilo kdybych si pod ten vlak lehla a spinkala!! ale to jsem zkoumala jen já a Sluníčko a došli jsme k tomu že by nás to nezabilo protože tam je ještě dost místa!! Potom jsme nasedli do našeho vlaku a valili domů!! Na Vsetíně jsme se rozloučili a každý si šel svou cestou.. Já s Máťou, Cipískem a Martinem jsme šli na autobus a jeli do Ratiboře!! Radcák byl úplně superní a myslíme že se povede!!!!

*Šestý oddíl to je on,
který nemá žádný shon.
Kvalitu a sílu skrývá,
v těžkých chvílích jí oplývá.*

*V jeho řadách ogaři aj cérky stojí,
možná proto sa jich každý při hrách bojí.
Nejen hry, ale aj jiné věci,
my jsme prostě borci - valíja oči všeci.*

*Družinovsky, výpravy, tábory kterých jsme se zúčastnili,
nám vždycky berou hodně síly.
A tato vyčerpanost stojí zato,
vždyť dobré přátelství je víc než zlato.*

*Šestka z Kačic to je tým,
co vyráží do Březin.
Kde bez barrier centrum bude stát,
chtějí i druhým radost dát a pomáhat.*

(Delfinek)

*Lvíčata prý mají nového člena :-)
(Viz tričko, které má na sobě P.)*

(Zub) Nemyslím si, že byla úplně špatná a hlavně nikdo nemohl vědět jaká bude, ale účast byla tak žalostná, že radši ani nebudu psát kolik nás bylo. Snad to bylo tím, že se přesunula ze soboty na nedělu, ale okolnosti to tak chtěly, takže se nedalo nic dělat.

Vyrazili jsme od ratibořské klubovny a šli směrem na Křížový kolem vysílače. Hráli jsme spoustu výborných hříček, poznávali stopy (zjistitli jsme dokonce, že podle stop žije v Ratiboři zajíc s kopýtkama). Vařili

jsem výborný, úžasný vánoční čaj. Všichni se jen olizovali, ale protože už byli všeci přepití, musel jsem ho za stálého míchání vylét...no víte kam. A jako překvápko bylo cukroví ze sobotní oslavy. Tož úspěch plný. „Néé, to já nejím. Dík já mám řízek. Budu tlustá“ atd. Co si sám nesníš, to jako by nebylo. Takže jsem nesl skoro celou krabici dom, nevděčníci.

Zpátky jsme ještě pojezdili po řiti, břuchu a baby aj šulibečky dělaly. Pak už jsme museli jít dom, protože všeci kromě mňa byli mokří až na kožu. Škoda, že těch lidí nebylo víc, ale co už.

(Fialka) Tato výprava byla tak trochu v nezvyklý den i čas, tedy v neděli a se srazem o půl desáté v Ratiboři u klubovny. Já už v sobotu koumala, jak bych sa tam dopravila. Nejdřív mňa napadlo jít tradičně pěšky. Pak sem, ale zjistila, že od nás jede výjimečně aj nějaký ten bus, tak sem sa rozhodla, že pojedu ním. Ale co čert nechtěl, já zas nestíhala, tak sem myslela, že mně to ujelo. Jelikož bylo pěkně, tak sem skočila na kolo a jela do Raťáku a jak na potvoru měl ten autobus dost větší zpoždění, takže sem ho potkala po cestě. Kolo sem párkla u Ditky a šli sme všeci tři ke kostelu na výpravu(já, Ditka a Medvěd). Po cestě mně ještě volal Robie Wiliams (pro ty,co tam nebyli Zub) a ptal sa, kde su, tak sem mu řekla, že sme. Konečně sme došli, ale stejně sa ještě čekalo na mňa, páč su brzda a občas nestíhám. No po posledních úpravách sme sa konečně vydali na ten kopec. Suma sumárum nás aj s Robiem bylo sedm, což není tak příliš hodně na to, že bylo tak krásně. Chvilu sme šli po cestě, ale pak nastala big změna a šli, teda spíš sa propadali po sněhu. Hned po kůsku sme si zahráli hru s písťalků tzv. poslepu se došourej po sněhu za tím, kdo hvíždě. Pak sme sa poposunovali dál a dál až k jakési jaderné elektrárně Temelín (nebo-li k jakémusi vysílači). Tam sme sa pokusili udělat oheň a po velké snaze a chtění všech zúčastněných sa nám to povedlo. Pak už sa jen svačinkovalo, odpočívalo a dělalo také podobné věci. A nesmím zapomenout na to, že Zub nám donesl skvělé cukroví z oslavy různých barev a tvarů. A také, že uvařil skvělý vánoční čaj, který sice nikdo neochutnal, i když Zub říkal, že sa rozdělí. Mezi těmito činnostmi sme si měli po družinách udělat sněžné hady , u kterých pubescentní části osazenstva(tedy já a Dita) trochu hráblo. Hady byli ze dřevěných větví, takže sa všeci vrhli do lesa na spadané

větvičky a koumali, která pojede, co nejlíp. Některým sa tak líbilo ve sněhu a hledali větvičky v zámetách a škrábali sa zpět na kopec se slovy „Tož ten pojede, divaj, jak klůže.“ Po sbalení věcí a hlavně těch, pro které běžel Medvěd zpět k prvnímu vysílači, sme ještě vyzkoušeli našeho hada a se slovy „Divaj on zatáčí.“ „Houby zanášá!“ sa vydali dál směrem neznámým, tedy najít dobrý krpál na sjíždání na všem možném aj nemožném. Na tom správném kopci sme si zahráli hru, kterou vymyslel Radek, kdysi na oddílovku, která sa nám velice líbila. Pak sme sešli mez a měli si zajezdit na těch našich prostředkoch na tom kopci. Ale mně a Dítě sa vlūdila chybička, nějak sme neměly vozítka. A jelikož nám celý den hrabalo tak Ditu napadlo, že budem dělat šulibečky. Po prvním našem společném šulibečkování sem sa snažila postavit, ale vzalo mňa to nějak dozadu, takže sem udělala další tři kotrmelce a pak si snažila sednout, ale zas sem sebu švihla, vypadala sem jak kdybych si šlehla papučů. Všichni ze mňa měli řezbu, ale já jim to nemám za zlé, protože kdybych sa viděla tak sa řezu též. A tak sme si ten kopec několikrát sešulibečkovaly a aj sme jednou přibraly Medvěda. Pak sme všeci celí mokří šli už dom po jakési cestě směrem do dědiny. Já a Dita sme si ještě zpívaly Na políčku v jetelíčku... ze včelích medvídku a vůbec nám nevadilo, že sme mokré až na spodní prádlo hlavně, ale hlavně, že potok pramenil... a Zub, že je stále taká dobrá duša, že sa aj rozdělí...

(Fialka) Jelo sa v pátek 18:30 ze Vsetína. Fanta, Miris a já sme jeli autobusem 17:17 z Kačic. V autobuse sme zjistili, že nemáme karty, tak sme ešte volali složitě Kecce přes Ditu na oddílovku ať je veme, jak pojed s Klíštětem a Honzů. Mira a Fanta šli ešte na Vsetíně koupit nerezové misky na Bařinku a ešte nějaké jiné a podobné věci. Já sem měla jít koupit ešte cukr. A tak o půl sedmé sme sa sešli na nádrů aj s Honzů a Klíštětem. V autobuse sme sa dověděli, že autobus nejede až pod Razulu, ale k rozcestí Soláň, jak sa Fanta domníval. Jeli sme a Klíště sa asi 5krát zeptala, kdy tam budem. Tak kecáme a najednů tam jakési babě začne zvonit budík, tak sa na ňu všeci otáčali, jak kdybychom nikdy neslyšeli budík. No pravda po chvíli to už všem také pěkně lezlo na nervy, když jí to tam zvonilo asi 5-10 minut. Na rozcestí sme přestúpili a dojeli konečně k Razuli. Tam sme sa stavili u Románků na guláše a po návrhu vysocknúť hranolek od vedlejšího stolu sme šli rači už na Bařinku. Cestů sme zjišťovali kolikrát tam teda Klíště byla, ale nepřišli sme na to. Cestička na vrch klůzala, jak pomínutá takže sme všeci vypadli, jak hodně levé baletky. Po příchodu sme zjišťovali škody po ostravákoch asi ze dvou škod sa to vyplazilo na víc. Pak sa snažil Fanta rozdělat oheň. No po hodině a možná i víc sa to společnýma silama a různýma novýma lopatkovýma nápadama povedlo. No to už bylo kolem půlnoci, tak šli někteří spát. Asi o půl jedné přišla Kecka. Tak sme šli spát už všeci. Ráno sa za nama Přestěhovala dolů Kecka a zatopila, ale na chvíli nechala oheň ostatním a už tam zhaslo. Tak sa to Fanta s Honzů snažili napravit, ale nějak jim to nešlo tak si zavolali Klíště na pomoc a po chvíli tam aj hořelo. Tak sme sa postupně vzbudili, napapali a přemluřovali sa jít něco dělat. Ale Klíště s Fantů si všimli, že Kecka ešte leží tak otevřeli okno a vyhodili ju aj se spacákem ven (bylo to vysoko nanejvýš půl metru). Nikdo tomu, tak moc nevěnoval pozornost, dokud Fanta nekřikl, „ona jede dolů“ to všeci letěli k oknu a dívali se jak mizí. Naštěstí nesjela až do dědiny. Vratila sa zpátky oknem a zas si lehla. Kolem jedenácté sme už všeci byli na nohou. Fanta a Honza sa domlouvali, že půjdů něco fotit spešl Honzovým foťákem dost dlouho než vyšli. Klíště vařila oběd tzv.

panzany, které sa nikdy nelepja. Byly dobré!!! Kolem oběda mně psala Janina, že už je v Karlovicách, tak sem odhrěbíkovała jednu stranu složitěho pavůka na sušení prádla a šla jí naproti. Jak sem k ní došla svěřila sa, že má stejný kopr, jak většina nás. Cestů sme šly a probíraly tento týden, protože byl fakt takový zajímavý a už sme byly před Bařinků. Ve vnitř se obědvaly Klíštětiny panzany, které nelepja. Pak sme šli pokračovat v rozdělání dřevování. Byli sme, jak ti mravenečci. Janina ukládala a nosila, Mira sekal, Fanta sekal a vytahoval, já s Honzů sme řezali moc velké kusy a cérečky, které si už ráno něco oddřevovaly motaly pavůčkovy nožičky ve vnitř a topily, vařily čajičky a také podobné věci. Zrazu sa venku párkrát ozvalo Fantovo, „ja“, „ja“ a staré znovu neleznuté dveře byly na podrť. Pak sa udělal pořádek a přišel náš vůdce. Protože tam zatékalo šli ogaři shazovat sníh ze střechy. Jak sa vrátili sme sa všeci začli zabávat, jak sme chtěli někteří jedinci našli staré dřevěné kostičky na stavění, tak hráli nejdřív bowling a pak stavěli komíny tzv. bud, co nejmíc zákeřný ať to tomu vedla spadne. Někteří třeba chvíli relaxovali spaním na grepu. Zub dotah tradičně broskve, ale tetokrát v mega balení. Pak sme si udělali kecací kroužek a po chvíli sme tam odhlasovali, že má jít Fanta vařit ten puding, který tam má. Po jeho několikátém přerušení jeho vypravování slovy „Radime di dělat ten puding!“ nakonec šel. Po uvaření sa sletla kupa nenažranců, ale po chvíli od zdroje odešly cěrky, pak aj Mira a zostali tam jen ti, co tam dělali největší nechutnosti. Zub: „Kde je broskvička.“ Pravda stůl pak byl trochu víc lepkavý než před tím. Pak sa chlapi dostali do té svojí nálady a perlili a sršili vtípem jako vždy. Pak sa dostala ešte řada na Janinino nakládané maso. Byla to mňamka. A stále sa hovořilo a vtipovalo až do půl noci. Nezapomněla na nás ani Radimova maminka a poslala nám sms o tom, že sa mění čas. Eště, že tak, protože na to většina z nás zapomněla. Šli sme spát tak trochu pozdě. Já sem šla brzo ráno na vlak, abych stihla Violčin křest tak nevím, co v nedělu dělali, ale typla bych, že uklízali a pak šli na bus, jak to měli v plánu.

(Tutíno) Horám, kterým se pokloníš... Ruce, ktré rozpažíš, když tě svoboda pohltí. Svah, který zdoláváš a hlavně přátelé, které kolem máš .... Chápeš?

(Irča) Když mi Roman řekl, že jedou do Francie na lyže, moc jsem neváhala a s mírným nátlakem jsem angažovala Dazula, Milana a Niku (pamětníci si je pamatují z tábora). Cesta autobusem byla vražedná. Nohy srulované do ruličky, ze zad paragraf, ale nakonec nás přece jen po 25 hodinách vyplivli v lyžařském středisku LES ORRES v Alpách.

Ubytovat se, seznámit s okolím, nastudovat mapu lyžařských tras, a druhý den ráno hurá na sjezdovku.

Užili jsme si opravdu všeho. Mlha taková, že by se dala krájet (a hlavně nebylo vidět, kam jedem), trhání mlžných oparů a hory zalité sluncem vystupující z mraků, nádherné sluníčko s mírnými obláčky až po azurově modrou oblohu jako ze žurnálu. Nádherný prašánek, úplnou ledovku, naměkklý supr snížek, dokonce i po kotníky mokrého těžkého sněhu.

Hory nám opravdu ukázaly, jak dovedou být nevyzpytatelné. Během pětiminutové cesty lanovkou nahoru bylo ze slunečného počasí

mlžno a naopak. Prostě nádhera.

Sjezdovky nádherně upravené do dálnic, obtížností pro každého. Od nejjednodušších zelených, na kterých jsme museli bruslit, aby nám to jelo, přes střední modré a mírně těžké červené (ty byly pro nás nejlepší) po velmi obtížné černé. Sjeli jsme samozřejmě všechny. Některé jsme si tak oblíbili, že jsme se jich nenabažili ani po týdnu.

Co mě tu však úplně fascinovalo, byly prázdné sjezdovky. Stalo se mi, že jsem sjížděla kilometr dlouhou trať a nepotkala jsem za celou cestu jediného človíčka. Bylo jich tu opravdu poskrovnu.

(Radek) Opalovací krém je vážení fakt dobrá věc. Škoda jenom, že jsem na to přišel tak pozdě. Vidina snědé tváře mi bránila ho použít. Ale pak hopla. Alpské sluníčko je tak zrádné, že nejenom mám spálené čelo, ale taky opuchlý kořen nosu a oči. Dobrá zkušenost.

(Dazul) Když se řekne lyžovačka ve francouzských Alpách, napadne mne asi jako první pocit jakési nezaslouženosti fantastických pohledů. Podobný pocit jsem

měl už na OS expedici Korsika - ostrově shodou okolností také patřící k Francii.

Lanovkami a vleky jsme se během čtvrt hodinky dostali z výšky 1650 metrů nad mořem (kde jsme byli ubytováni v apartmánu) až na hřeben do výšky 2703 metrů. Pěšky bych tutu trasu šel aspoň 4 hodiny a dal bych si pořádně do těla. A ten fantastický výhled bych si náležitě vychutnal. Ale lanovkou jsem si nahoru vyjel odpočatý i 10x denně. Přistihl jsem se, že jsem byl několikrát zaujatý víc technikou lyžování než tou scenérií kolem. Ale opojení ze samotného lyžování mne brzy přešlo a já tu alpskou krajinu pořádně vychutnával. Proto jsem velmi brzy přestal jezdit s ostatními a osamostatnil se. Zatímco já jsem z hřebene dolů sjel jednou, ostatní členové naší výpravy to stihli i dvakrát. Neustále jsem něco fotil, jezdil mimo vyhrazenou sjezdovku, prozkoumával nové trasy .... prostě jsem se “kochal”.

Jak jsme se dorozumívali s francouzi aneb „tož jak bych ti to vysvětlila co po tobě chcu“

(Sabina) Začnu tím, že musím pochválit frounce, že jsou velmi chápaví, protože i když jsme na ně dělali různé posunky a ukazovali prstem, při tom sme se sami sobě smáli, docela rychle pochopili co po nich vlastně chceme :-). Také jsou velmi učenliví, Marťan naučila vlekaře – to jsou ti co stojí u lanovky a dohlíží na její provoz, české slovíčka – Ahoj a jak se máte. Ti pak na nás vždycky když jsme projížděli

Lyžařské brýle

(Anita)

*Jeden - žádný krasavec
druhý jako sportovec.
Různé typy a kvalita
vybrat je věc zapeklitá.
Od větru, sněhu oči chrání,
v každém sportu prý jsou k mání.
Když na koupí nešetříš,
své oči si pošetríš.
UV filtr, sklo dvojité
je i pro ty nemovitě.*

povolávali „Ahoj jak se máte ?“ – bylo to super :-). (sice nevím jak poznali, že jsme češi). Ale jinak jsme si moc nepokecali :-). Pár rad na závěr:

1. Když si objednáváte jídlo ukazujte ho v jídelním lístku a na prstech ukazujte kolikrát ho chcete.
  2. Když chcete platit mávejte penězi nad hlavou a on si vás někdo všimne.
  3. Důležité jsou ruce a nohy :-)
- Ale jinak – učte se jazyky!!! :-)

duben 2006 (Kikina)

1.4. Družinové výpravy aneb Vydejte se kamkoli chcete. Prosím všechny rádce, aby dali vědět Zubovi, kam s družinou vyrazí.

7.4. Oddílový pátek - aneb Cesty se strojem času

14.4. Oddílovka - aneb Deskové hry na všechny způsoby

14.-17.4. Velikonoční Planina (pro rádce, RS a OS)

21.4. Oddílový pátek - aneb Práce pro Březiny

22.4. Výprava na Ivančenu Odjezd: autobusem 6:50 z Kateřiníc (Hošťálková 7:10, Ratiboř v 7:00 sraz u kina). Pojedeme na rozcestí a odtud střediskovým autobusem. Návrat: do 19:00 S sebou: teplé oblečení, dobré boty (bude tam sníh), pláštěnku, jídlo a pití na celý den, 100 Kč na autobus + penízky na útratu

28.4. Oddílovka

30.4. Kurz westernových dovedností (Zub)

Na konci dubna bude z Brna do Kateřiníc přivezena plachetnice. Patří už od loňska našemu skautskému středisku. Než se pro ni sežene bezpečné zimoviště, bude "kotvit" v Březinách. Nejprve ji ale musíme trochu opravit a ponatírat. Premiérové vyplutí možná bude mít na Parawesterniádě.

Prosáklo se, že Šneci usilovně připravují své vlastní družinové www stránky.

Začalo jaro a s ním nás čeká spousta práce, kterou jsme nemohli přes zimu dělat. Velmi brzy se začne pokračovat v dokončování srubu v Dinoticích, pomocným pracem při úpravě terénu v Březinách a také Miris (nový správce střediskové dřevěnice Bařinka) občas nepohrne naší pomocí ...

květen 2006 (Radek)

5.5. - oddílový pátek - Hledání mapy stroje času. Předtáborová hra. Důležitá účast co největšího počtu členů družin.

12.5. - oddílovka - Finální kontrola zbraní a nácvik taktiky na EXCALIBUR.

13.5. - oddílová výprava - EXCALIBUR. Info o této akci upřesním později. V případě nekonání se EXCALIBURU, bude výprava do Dračích hor (Valova skála). Odjezd v 6.50 z Kateřiníc. Teplé oblečení a dobré boty, svačinu a 50kč na cestu. Oběd bude po družinách. Tato výprava bude jen v případě, že nebude EXCALIBUR.

19.5. - oddílový pátek - Hrátky na hřišti. Turnaj družin v přehazce o hodnotné ceny.

26.5. - oddílovka - DBC Březiny

27.5. - Parawesterniáda

Toto číslo ŠESTÁKU
je určeno pro:

Archiv všech oddílových časopisů můžeš najít
na <http://sestka.skauti.cz> (sekce ČASOPISY).